

nesker til en Middag, der kostede ca. 100 Kr. pr. Kuvert, mener jeg, det er en Fløthed, der bør paatales (*N. P. Jensen* [Randers Amts 4de Valgkreds]: Det var jo den nuværende Finansminister, der væsentlig dirigerede det). Ja, hvem der har arrangeret det, er mig i og for sig ligegyldigt; det er under Reformpartiets Styre, det er sket, og Statskassen maa betale det. Jeg spørger de Herrer, siden de le saa stærkt ad det, om de selv have betalt deres 100 Kr. pr. Kuvert; thi hvis de havde det, var der ikke noget at sige til det.

Endelig er der et Spørgsmaal, som ogsaa maa komme ind under Smaa pengene, og som jeg ikke kan undgaa at nævne, fordi det forekommer mig at være ret aktuelt i disse Dage. Vi have jo i Løbet af det sidste Aar skiftet Ministerium 4 Gange, og da der dog er saadan en halv Snes Mennesker i hvert Ministerium, blive ogsaa Ministerpensionerne et økonomisk Spørgsmaal. Efter hvad jeg hører, have de afgaaede Ministre ladet sig pensionere med fuld Pension, 6,000 Kr. pr. Medlem, med Undtagelse af Holstein-Ledreborg, den afgaaede Handelsminister og Thomas Larsen (*Sabroe*: Og Christensen-Statil). Ja, det er vist rigtigt, det ærede Medlem fra Ringkøbing staar vist ogsaa i denne Henseende rent personlig som en hæderlig Undtagelse, kan man vel have Lov til at sige.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen af sit Foredrag?

Leth-Espensen: Nej, det kan jeg ikke sige.

Formanden: Jeg skal her udsætte Mødet; det fortsættes Kl. 1.

Mødet udsat Kl. 12.

Mødet genoptoges Kl. 1.

Leth Espensen: Saa vidt jeg husker, slap jeg i Morgenmødet ved Ministerpensionerne. Det er muligt, at jeg kommer

med nogle Gentagelser, jeg ved nemlig ikke aldeles bestemt, hvor vidt jeg kom i min Udvikling af dette Spørgsmaal. Jeg finder det umoralsk, at vi ere komne ind paa en Praksis, hvorved Ministrene saa at sige selv staa for Fastsættelsen af deres Pensioner. Jeg tror, jeg før nævnte, hvorledes Forholdet var for det afgaaede Ministeriums Vedkommende, saa det kan jeg undlade nu. Jeg nægter selvfølgelig ikke, at der kan være Tilfælde, hvor der er Grund til, og hvor man kan ønske at give en Minister en større Pension, end han ligefrem i Henhold til Pensionsreglerne kunde faa. Men jeg tror, man maa ind paa at forlange, at naar dette er Tilfældet, maa Lovgivningsmagten have Lejlighed til at dømme derom, vi maa, mener jeg, ind paa en anden Regel i den Henseende end den, der nu følges. Jeg tror, vi maa forlange, at en Minister, der skal have ekstraordinær Pension, maa finde sig i, at den bliver behandlet paa samme Maade som andre ekstraordinære Pensioner. Vi skulde dog ikke gerne lave det saadan, at det ligefrem skulde blive en eftertragtet Livsstilling her i Landet at blive pensioneret Minister.

Der er et lille Træk, der, som jeg synes, i nogen Grad illustrerer, hvorledes det ærede Medlem fra Ringkøbing (*J. C. Christensen*) har — jeg kunde næsten sige — Foragt for Smaapenge. Som bekendt blev det bestemt ved „Phønix-Forliget“, at det ærede Medlem fra Nørresundby (*Jensen-Sønderup*) skulde erstattes med Thomas Larsen. Det var ikke nemt for almindelige Folk at se Grunden dertil, det var tilsyneladende saa grundløst, at det næsten — hvad der for Resten ogsaa blev ymtet om — kunde se ud som Udslag af et Kvindelune. Men i hvert Fald, den Ombytning blev fordret. Denne Sag har en økonomisk Side, og for saa vidt der ingen saglige Grunde er, mener jeg, man har Lov til at tage Hensyn til det økonomiske. Det ærede Medlem fra Ringkøbing maatte vide, at det ærede Medlem fra Nørre-Sundby vilde betinge sig en Pension paa 6,000 Kr., d. v. s. en Livrente, som, hvis man skulde købe den, vilde koste godt og vel 100,000 Kr., og det ærede Medlem fra Ringkøbing maatte vide, at den Mand, han satte i Stedet, efter alle Solemærker kun vilde faa en meget kort Levetid som Minister efter det unaturlige Forlig, som blev lavet paa „Phønix“, hvor politiske Dødsfjender, i en Nødstilstand, kan man vel kalde det, sluttede sig sammen. Han maatte kunne forudse, at der snart kunde komme en ny Livrente, man skulde